

לעולם לא יצא הרסini להראת אולימפוס

ווקישר מוכן לתת "אוטונומיה" לאלים כל עם ועם. — מהפץ "פשרה" שאינה בין אלים לאלי, הגויים

ביצה 7 – תנהל עבודה הבניין של בית המקדש?

שיהה עם ארדייל יהודית מאגניטובויה המשתתף בתכנון הבניה

ובמוגרת הזאת יש מקום

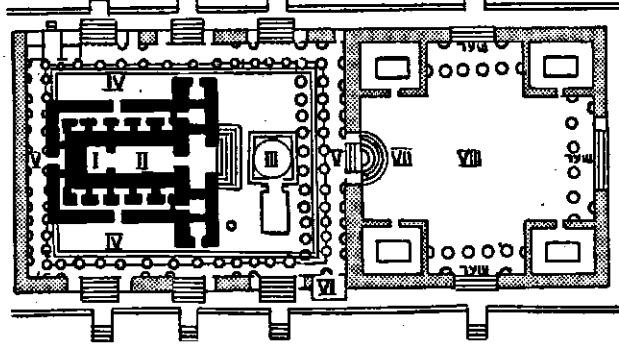
— לפי דעתו של הקיסר يولיאנוס — לאמת. שבאמנות יש-אל. אלטם הלקוי הגודל ביוור ל תורה משה הוא לדבין דיבר השני מעשרת הדברים: לא יהיה לך אלהים אחרים. מני דצחה של הרבה,

דעתה של תורה ברורה: לא

מונכנית מקצתית" ולא מונכנית אנו לקבל מידי הקיני. מושגנו יחסד אשר יעשה לנו נוכל ולא נאבה למוננו, אבל לא רוזה רשותנו מהתה חסיד שוואו רוזה. קבלת רשותם עט אלהינו, בהחציבור. מקום כבוד על האולימפוס לגו. על כך גמלא שוחק פינן. בבר שני זה עיקר הוא, כי יש אורה מפני טבע האדם, נזותה לראות בעצמים שונים להחיות וכברוע להם ולחש-חוות להם. בגראה שלא קל לנו, למי שנולד עכורים. לתפוש שטמע ישראלי ה' אלהינו ה' חזון". אילו תפש לא יכול היה העולות על דעתו להבליל את אלהינו בין האלים. ואף לא העמידו מען להם. אם בס נא- מלך המלכים" ואל עליון" הרי אין זה אלא "דיבריה ררה בלשון בני אדם" ולא ליליה כי נחשוב שהוא אל ייון ויש אל תחתון אין לא מעלה ולא למטה הימנו כי וככלפי מעלה ומטה, כי הוא כל.

קיסר רומי גם אם פילוסוף,
או גם ייד הרומים הוא.

בניהם אמר אינשי – סימן ר' תנין
במא את הרעא – טורה
וורא לא פגע, איןש באינש
ע. אכן איש רב חסדים הוא
ליסטר ומוכנים אנו לקבל את
יו כאשר קבלו אבותינו את
אלסנדרוס הגדיל, כאשר
כל איש פניו רעהו אשר נברא
בצלם אלhim. ונכבד את
דור נברא בצלם. אך טורה
וורא לא פגע. לעוזם לא יצא
סמי לקוראת זו אולימפוס,
אין כל פשרה בין אלהינו,
היה העולם כולה, לבין אלילו
דיים, אשר הבל המת.

אגרות למערבה

היכן ספר דברי הימים ?

לו הפלנו חורם על מתייבזה זו.
מןין ילמונו הדורות והבאם את
ר ארע ביביננו ?

ב' על המטוטר ב'.
ו' נינה מהתהבות שמוות ואגדות
אותו סולמות בריכובא או בר'-
בא, אשר רוחו המפעם היה י'!
ב' : ואנו מסתפקים בדברי דרש-
טומי הלבנה ואין שם על לב לבי'
ג' את מסדר דברי הימים.
ד' כל בן ברוך יהיה בתב הגות שלנו
ברוי הימים!/ אשר נא למלא את
עד ואמ' גם לא בזרות ספר.
ה' אבא בר שמלאי

קדום למלכות ר' יה' לוד'

בְּנֵי נָזֶן
הַקְּהָל
אֲתָמוֹל —
אֲתָה אֶחָד לִפְנֵי פְּתִיחַת כִּירִי
הַחֲכָמִים בַּטְּבָרִיה — לְדַרְךָ
רוֹ הַמְּלָאִיכָּה שֶׁל ר' אַתָּה
גָּנוּשָׂא בֵּית הַמְּקֹדֶשׁ עַתִּי
בְּנֹוֹת קָדוֹם לְמִלְכֹות בִּין

אלבּוֹן בְּגָאוּן אַבְּאָהָן לְעִזָּה
קְמֻעָה קְמֻעָה, כִּי לְדַעַת
בְּכָלּוֹתָם לְסֶבֶול יְשׁוּעָה
לְהַלֵּה שְׁתַבּוֹא לְפָתָע פְּתַחְאָה
אַלְמָם בְּכַת אַתָּה . . .
ר' אַחֲא אָמַר בְּדַרְשָׁנָה
מִה הַתְּקִינִי מִן הַגּוֹאֵל יְשָׁרָאֵל
תְּכַת שְׁבִיעִית ? — לִלְמֹד
זְנוּן יְשָׁרָאֵל גָּנָאִים אֶלָּא בְּשִׁירִיתָן. הִיא זֶה רָמוֹ בְּרוּ
שְׂהִיר הַשָּׁנוֹ שְׁבִיעִית ? —

דברי חיים

י"ב באדר ד' ככ"ג ליצירה

האש אשר פרצה על הר הבית עד לפני שותחן במבנה
הבית — מה? אש זורה היא? אש עמוקים? אש מוגבהת?
אויבינו בנפשו, הנזדים, שמהם לאיז ואומרים: אש
משמים היא, וכמוון שכונתם לשמיים "שלחא". משיחם רב
נטהר הרחמים והשליטה הוא זה — לדבריהם —
את ההר אשר נקם את גקמת עלבונו. הוא אנו רוצח
בירושלים של מטה ובהידוש מלבות ישראל.
מאש זורה לדעת הקיסר לא יד משמים, כי אם יד
מהארץ, יד נצרים היא אשר חיבלה במבנה,
ויש לו על מה לסתמך.
ויש ואומרים: לא כי. אש עמוקים היא זו, אשר עצורה
היתה באדמה זה שלש מאות שנה בקרוב, מאין חרב הבית.
ומה תמה? כמה גחלים בוערות וכמה דם יוקד נבלעה, נספגו
בכל רגוב ורגוב על ההר הזה?

ארנו לא באש הוו רוצחים אנו לדין. חקירה תני, תחקור
את אשר תחקור, תלילה את אשר תגללה. אנו רוצחים לדין בצד
אחר של המטבח. אנו רוצחים לשאל מדוע איליה אש זו למלא-
כת? אין העיינה — אם העיינה — יד נצרים לנבע בקדוש ?
אל ונחש חמץ שציר לזראול מהזגה לנו: נגירה

משמים" או "גנולות מלכות".
הרין אין זה בוגדר סוד שהכרזת הקיסר והתחלת הבניון
עוורדו הטלבות עצומה ותקות גאלה ואף נוכנות רבה בקרב
המוני בית ישראל, אך לא עוררו לא הטלבות ואף לא פער
לוט כלשהו מצד מורי הדור ומנהיגיו. המוני בית ישראל
טובים הם, אלא שכזאתם בעלי רועים הם. ובאין רועה לא ידע
העם מה יעשה באש הבוערת בו. אילו רק רמו נרמו ההמור
נים: לקום ולעלות רושלימה בהמנוגות בהתגנות לבניין, הם
היינו עלולים על החומה ועל ההר – ולא ה-ה קורה מה שקרה,
לא רק שיז נוצרים לא הייתה מעיינה לנגווע, אלא אף רגל
אחרונה שליהם היהת נאלצת להנטן מעיר הקודש, אשר הם
טמאים בהבליהם שוב היהת ירושלים לעיר עברית.
יהי האשם באש אשר יהיה, אבל המבויה ואולדת-האונים
אשר השתררו לאחר האש, הם פרי אידישותם של רועי העם
הרעיים. ואל יאמרו לנו בדריכי התחממות הדיעוים: אין אנו
רוזים בבית מקדש שבא מידי כורש חדש. אבל ניבצל העם
במלוא התנוופה את מה שנשתן כורש בזמנו, היה מנגנים את
גבאות הנביא על כורש וגואלה. אם אנו עומדים כאביזרים
בפתח, וחאי שאין זו אלא מתנת-חסד. אבל אם נעמדו בעמוד
יירוחה המכבי, לא כמקבלים נדבה נהיה כי אם כבעלי ברית,
ואכן יש סמכון לדבר שלכך באמת התכוון הקיסר.
ובאשר לחששות אשר הובעו על ידי אי אלה מרראשי
המסתיניגם, בדבר ריפויו של השליטון הנוכחי והחששות
לשובם של הנוצרים לשולטן, אין בידינו אלא לומר: מידי
אללה לא תנכוו ביןיך ובין נך ולהפך: הם רואים את היסנסנו
ואת חולשתנו, ובוניגור גמור ל"מוסר" שלהם, במדה שנהיה
פחות תקיפים ככליהם הם ינקמו בנו יותר, ונצעק קרחום מכאן
ומכאן.
ובסיכון דברנו: הקיסר הבטיח לבנות את בית המקדש,
יהי רצונו בריך. אך מה לנו להוכיח לשובו? משום מה לא
ניתול אנו את היוזמה בידינו? משום מה לא נעהל אנו על
האר לטהר אותו ממש זורה מכל אש ונדה?

בשורת איוב הגיעתו: בהסתערות צבא יוליאנוס נגד צבא שבר חורבה מחווא. מחווא! עיר תורה ועושר בגלות בבל המערטת. רק עשר שנים עברו מאז מותו של גROL חכמי הדורות האחרוניים, רבעה, שהפך את העיר למרכז משיכת לאלאי תלמידי חכמים מכל התפוצות. לא על חורבות עיר שרווה שישראל היהת, כי אם עיר שכינה מחווא ישראל. עתה ירצה שאלת יהוד עם העלו בת, ופליטי הרג' ורועל מהפכים מפלט בכפרי ישראל שבבבל ונודדים לעבר סורא ופומ' בריתא.

על הנאמנות ההפולה אלא שלא באננו בזאת לקונן בלבד על הורבן עיר פלאים ישראליות זו שעלה הפרת. באננו גם ללימוד לך.

בעבר, בעלות רומי על פרט, בימי טראיאנוס ובימי קוני סטאנטינוס עוד יכולו להונטו את עצם אהיינו שבגלות בבל שבஹותם עם הפליטים, הרי הם גלחים גם באובי ישראל. וכן החילו יהודי נציבין ויהודי ערי ספר אחודות לא פעם בגבורותם את גבולות ממלכת פרט.

אך הנה גחוננו הפעם ונסיך חמור. לא קיסר רומי עירין עולה על "ארצם", ולא נוצריו מניף צלב. כי אם מלך חסד המוציא כל עולם כלו שהוא מחוזיר עטרת ירושלים לישנה. זאת ועוד: כנראה שגם עין מלכי פרט החלה להיות צרה בעוצמת היהודים בקרבתם, והרי באממת באזויים נראתם אמרחים במלכותם הם. והנה כבר המלך שבר השני מראה או'ות מדריאנים, ואלמלא אמו איפרא הורומי, הגנותה לנו חסד רב ובסתור לבת נוטה אף לאמנונת, ודאי שלא היה המלך הזה מונע מאחינו בבל נזירות והגבילות, כדי ישראל בכל הגוים. ובכל זאת נאלצו אנחנו夷 לעזר בקרבתם את רגשותיהם בבואה אליהם הידיעה על היישוב בנין הבית. רק אי-יהה ואידי שם קומה תכונה. חזידים - וביחוד מבין אלה שעוזבו מאונס את הארץ - שמו פעמיהם חורה לא-ארץ הקודש, אך דוב רובו של העם נבוך וגזה לשמעו הורה מפי ראש הגולה וראשי היישבות. אך לשואו עמק בלבבות העם אין נאמנות כפרלה. ישנה רק אחת, זו לירושים. על כל פנים מה להם ולאותה מלחת נצח בין בין מורה למערב. וכיימה על נציבין או על דורא או על מלחמות הפרת השקה בשערם ביצנץ? מה לנו ולמלך-

מְאֵימִים בָּסְכָנָה פִּילּוֹג

卷之三

כפי שנודע ממקורות מהימים
ביוירן מנסים כמה וכמה חכמים
להשפט על הנושא ומקורבו כי
יתגנגו לבני בית המקדש בתנאים
תקיימים, מכיוון שעולות לזמן
מבחן סבונות פילוג בקרוב העם.
לדברי חכמים אלה עולל להוחזר
כמה וכמה מהחכמים ותו בהרי
פתח את הנימוק דלעיל.

